

Carta a Guillaume de Tarde

Car amic,

encara no m'hi he transformat, en obrera agrícola. Això només es produirà vora la fi d'octubre, a casa d'un hortolà, a tres quilòmetres de Saint-Rémy-de-Provence. La meva adreça serà, llavors, si tot va bé i arribo a aguantar (*inch'Allah!*): a can M. R.... (...). No hi aprendré pas a treballar, però, que és el que desitjaria apassionadament. Si més no, crec que podré aguantar, car aquesta mena de feina, tot i que feixuga, més aviat demana capacitat de patir i suportar, suposo, que no pas força física. Si no me'n fan fora -tret d'esdeveniments que em fiquin altres pensaments al cap- espero estar-m'hi un any. Després -sempre amb la mateixa reserva- potser trobaré alguna cosa més interessant; o potser m'instal·laré amb els pares en un poble amb tot de cases i terres abandonades, i potser hi faré créixer llegums pel meu compte, amb un xic d'ajut i de consells.

¿No teniu pas terres, vós? ¿M'hi acceptaríeu, si s'escaigués i hagués aguantat prèviament un any al servei d'un patró que no em coneix i només m'aguantarà si el satisfai?

Abans d'entrar a treballar per aquest hortolà, espero fer la verema durant un mes en un poble del Gard anomenat Saint-Julien...

(...)

[A la propietat dels Thibon, on he passat un mes deliciós, tota sola, en una casa abandonada], em semblava trobar-me en un conte de Grimm. Hi he reposat, sobretot, però també hi he pogut fer anar, de tant en tant, una hora o unes quantes, la fanga i el càvec (per a arrencar l'agram de les vinyes), i he aguantat més que no esperava.

(...)

Al llarg de la meua vida, m'hi havia acostat vegades, als ambients pagesos, i sempre amb una viva simpatia. Espero ara tenir-hi un contacte seriós.

(...)

[Espero que m'aviseu, si es presenten] coses a fer preferibles al conreu de trumfes i fesols. Tingueu en compte que per preferibles no vull pas dir menys feixugues.

Em demano què és el que Bouché pot haver trobat, de feina, que l'exciti. He de dir que per a mi el pensament de transformar les fatigues del cos i de l'ànima en trumfes i coses així enmig d'un poble que patirà fam és l'única cosa que em pot excitar en aquests moments -fora d'una altra...¹

Si no fos per l'horror de la desgràcia que submergeix en aquests moments tantes parts del globus terraquí, la situació actual, pel que fa a mi, em fóra la mar de bona. El govern del meu país no em podia fer un bé més gran que prohibir-me les professions intel·lectuals, fent que el pensament sigui així per a mi una cosa gratuïta, que és com ha de ser. Des de l'adolescència que hi pensava, en el matrimoni de sant Francesc amb la pobresa, però sentia que no l'havia pas de fer, l'esforç d'esposar-la, perquè un dia em vindria a prendre per la força i seria millor així.

Notes:

(del traductor) Guillaume de Tarde (1885-1989), escriptor, fill del reconegut jurista, sociòleg i filòsof Gabriel Tarde (1843-1904). Simone el conegué, el 1937-38, col·laborant als Nouveaux Cahiers en la comissió encarregada d'estudiar la reforma de l'ensenyament, de què tots dos en formaven part.

(del traductor) El 10 o 11 de setembre del 1941, se'n va amb els pares a Le Poët, on s'hi estarà uns deu dies. En sortir de Marsella, havia enviat a de Tarde una carta amb la notícia que se n'anava a metamorfosar-se en obrera agrícola. Un cop arribada a Le Poët, és llavors que li escriu aquesta llarga segona carta.

1.- (de l'edició) Aquesta altra cosa era fer d'infermera de primera línia, a la guerra.